

Uši a Vítr

číslo 4

měsíčník

duben 2006

vydává občanské sdružení Proximus – s podporou nakladatelství Vetus Via a Sopol tzo. productions

Nejlepší je dělat něco na hraně

Rozhovor s Pavlem Zajíčkem (1951), básníkem, zakladatelem DG 307, nahraný v Brně v non-stopu Lamplota, ráno, když židle v zadní místnosti byly na stolech a uklízelo se, 26. března 2006. Kráceno.

V žádném z minulých rozhovorů jsem se neubráníl tomu propoji na minulost, na ten přelom 70tých a 80tých let... Mohl bys říct – několika slovy – své bezprostřední důvody – žes odjel a kam odjel's?

Nechytl jsem ten souboj toho nového, dalo by se říct v podstatě politického, v ilegality, řešení světa. Ty šustáky, který poletovaly světem jak motýli, s těma kopiema Charty a tak dál, při vši naprostý úctě k tomu všemu... Cejtil jsem – to nejsem já! Já prostě nemám lepší náhradu za tenhle svět! V podstatě ty sedmdesátý léta nebyly bojem proti systému, to bylo – být sám sebou. A uskutečňovat svůj svět.

Ale k tomu odjezdu: To bylo po zavření – který bylo krátký – u mě to byly čtyři roční období – ale kdy na každým dalším kroku ti hrozilo další zavření, aniž bys věděl proč. Začal jsem chlastat a v podstatě – nic nebylo – všechno se pohybovalo po mlhách. A po jedny takový akci, kdy jsem dostal – při nějakým tom výsledku – šíleně od těch chlápku do držky, tak jsem odcházal z té ústředny moci, z té vyslyšárny, a vyšel jsem do letní ulice, a první, co jsem si řek', bylo – Seru na to tady!

To bylo kdy, přibližně?

To bylo rok předtím, než jsem odjel. Sedmdesáté devátej. No a pak jsem rok vo tom přemejšlel, a odjel jsem naprosto anonymně. Nesvěřoval jsem se přátelům, že jedu někam.

Pavel Zajíček při vystoupení, 2005, foto archiv Guerilla Records

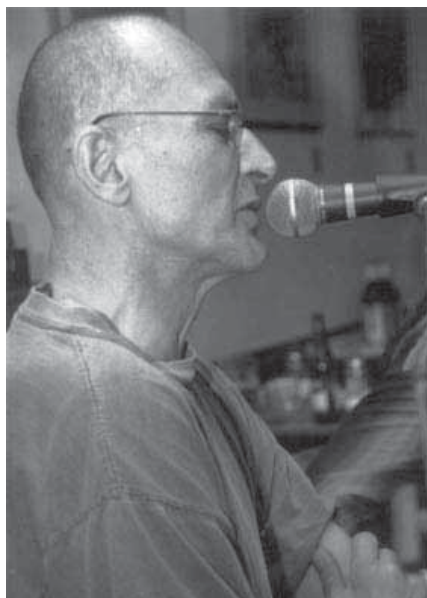
To byla moje osobní volba. Prostě vstoupím do jiného světa. I s tím rozhodnutím, že jsem se chtěl asimilovat jazykově.

Proč Švédsko zrovna?

Chtěl jsem úplně jinam, kde nikoho neznám. Ze Švédska jsem znal Bergmana – protože pár filmů jsem viděl a obdivoval. A další věc – že tam mají krále.

Jak dlouho's tam byl?

Stěhoval jsem se z místa na místo... A pak jsem si říkal, pojedou do New Yorku. Ale švédskéj politickej azyl měl takový jméno, že nebyla možnost ani se tam podívat. Takže do Ameriky jsem jel, až když jsem se stal občanem švédským. Po nějakých ještě komplikacích – protože ty úředníci všeho světa jsou si podobný jak vejce vejci, akorát že v době studený války byli černý a bílý, ta šachovnice byla jasnější. Jsou to podezíraví lidi. Tam když

Pavel Z., benefice, Kavárna Spolek, leden 2005

nejedeš nějaký systém života, kterej oni okamžitě přečtou, tak seš podezřelej. Tak jsem pak odjel do New Yorku, kam jsem vždy chtěl – ale už jakoby pozdě. Říkal jsem si, tak se tam pojedu podívat, a vrátím se nazpátek do Švédska. Ale už vykročením z letadla jsem věděl, že to je TO místo – vnitřně, najednou, už na tom letišti – co chci. Wittgenstein mluví o tom, že každé člověk má svoje místo, o kterým neví, to znamená, že ho míjí. A někdy se přihodí, že do něj vstoupí, a tam se to ozve v jinech rovinách, než v rovinách možného vysvětlení rozumovýho. Že to je ten skutečnej smysl života, to vnitřní chvění.

Co myslíš, že bysme měli dělat hlavně?

Nejlepší je dělat něco na hraně. To znamená, buď bankovní lupič nebo... Ale každéj to má jinak, nikdo není výjimečnej. Umění je důležitý jako chvění, ale taky nic neznamená. Z toho bič neupleteš. Z těch odpadů umění padají ty vzácnosti.

Proč děláš ty svoje sochy?

Já tomu říkám zabíjení času. Času je dost. Jednak byl vymyšlen, aby se člověk zorientoval v těch pastech možného otroctví, který je mu předhazovaný. Jenže to otroctví má různý podoby. V tom tak zvaně moderním světě, kde zdánlivě vše je možný, jsou lidi zahnaný do kouta strachu, jak se chovat, manipulovaný...

Myslím, že se ani moc nezabývají tím, jak se chovat, ale tím, jak se žít...

No, jistě. Život posunut k smyslu – jako obživa. Jak se máš, ve smyslu jakéj máš postavenej mrakodrap nebo tu věž ze slonoviny. Což je definice lidskýho života. V podstatě do týhle formule jsou všichni vkroucený. Což je ovšem kaž-

dýho věc. Každéj má právo na to si najít svůj vlastní vnitřní smysl.

Ještě zpět – před těmi třiceti lety... Ivan Martin tehdy byl ten, kdo viděl jakousi vnitřní šanci jakýhosi společenství. Tenkrát ještě taky jsem si myslel, že společenství dává smysl. To si ale nemyslím dnes. Domnívám se, že jakýkoliv společenství nebo seskupení nebo skupina, že v sobě nese už cosi jedovatého. Ta definice sebe sama skrz dav – kterej může bejt pět lidí – říct: my máme pravdu...

Ztráta zodpovědnosti osobní...

Jednak, a jednak ztráta hravosti. Život není jenom vo tom bejt zkurveně zodpovědně. Od ranýho počátku se domnívám, že jediný, co dává smysl, je člověk. Aniž bych věděl proč. A to obrácení se k člověku nebo skrz něj. Nic jinýho mě v tom raným mládí nenabíjelo. A dneska je to hozený už do světa bez iluzí. Většinu života jsem si nalhával – abych v něm moh' bejt, tak jsem si ho přizpůsoboval tak, abych ten den ze dne moh' překročit. Takže ten můj tak zvanej exil – protože mně připadá, že tydle slova maj' příchut' nadávek nebo vulgarity, ale – exil je vnitřní volba. A každéj svět je vnitřní. A pokud k tomu člověk nalezne ten vnější, tak už ho nemusí vysvětlovat. Ale všude je člověk. V *Knize moří*, kterou jsem napsal a mám ještě v rukopise, tam jsem začal už přemýšlet o tý zkušenosti, protože jsem už jakousi měl – vlastně z úprku tady odtud. Protože to byl osobní úprk. Kterýho jsem nikdy nelitoval. Nikdy jsem neměl nějaký stesk ve vztahu k místu. Dokonce jsem v sobě eliminoval i vztah k místu svého narození...

Tos musel silou vůle udělat?

Ne, vnitřně, spálit to prostě. Bylo pár lidí, o kterých jsem věděl, že v sobě ponese celej život, a že je třeba nikdy už nepotkám. Do toho bych... Ivana Martina počítal, a bylo tam pár dalších, někteří z nich už neživí, jako Jarda Kukul a Mejla... Ale to bylo na hraně, v rovině životi. Já byl jinde jenom. A žil jsem jiný život. A jinou tichou zběsilost. A jinou volbu. Kdekoli jsem žil, v tý pozici NIKDO, to znamená člověk bez paměti – protože já jsem neměl paměť. Když někomu začneš vyprávět o nějaké zemi, odkud přicházíš, a oni vnitřně nemůžou cejtít, že ta země měla chvění... Tak jsem skončil a přestal jsem o té zemi mluvit. Taky nebylo o čem.

Napadlo tě, že se někdy v životě vrátíš?

Já jsem to odsek'! Tím jsem se vůbec nezabýval – ani nikde v zákoutí paměti – úplně jsem to vygumoval. Chtěl jsem

spálit sebe jako prostor, aby ten prostor byl vypálenej, abych byl třeba tím příručím nebo tím stěhovákem, abych se takhle obživoval. Abych si někde po straně třeba něco udělal, slepil dva ubrusy dohromady nebo sebral dva kusy dřeva a slepil je. K tomu všemu bylo potřeba vnitřní euforie. Nebo vnitřní síly. Protože to nemělo definici ke světu. Protože já se definovat vůči světu neumím. Nerozuměl jsem mu v mládí, nerozumím mu teď. Ale to není únik, že bych – mávnul rukou. Pokoušel jsem se taky definovat svůj život – nebo život jako takovej – jako provizorium. Že to není místo, kde se dá nabývat, získávat, ale učít se oprošťovat se od – závislostí. To znamená závislostí především k věcem, protože – věci jsou úžasný. To jsou drogy! A člověk postaví první patro svojí osobní babylonský věže – a už má chuť na další. Protože to je nekonečná touha někam... Já mám vnitřně celej život, od ranýho mládí – život jako provizorium. Že to není prostor, kde by se dalo něco vystavět. Ale to je něco, co je. Co stavbu má ne viditelnou. Že ta viditelná stavba už nedává smysl. Ono to dělání samo, to bytí samo je smysl. To hledání smyslu dál – bytí – je už nesmysl. To, že tady sedíme, v týhle nádherný krajině toho non-stopu, tak tady to je. Já u kofoly, ty u piva, ranního – v nedělním ránu. No, to je definice bytí! Teď a tady. Mě ta hra života nejvíc ruší v tom, když člověk je něčím jakoby definovanej, jak by měl bejt. Jak by se měl chovat. Čeho by měl dosáhnout. Taky jako by se nějak měl prokazovat něčím. Člověk... – dyk už je! Tak nemusí prokazovat nic! A ne že by byl negativní a vzdával to. Ale dyk už tím, že je, vlastně je! Tak teda co?

Co je tedka podstatný pro tebe?

To, že sedíme spolu, je pro mě podstatný. Tedka, v tuto chvíli. A ta podstata další chvíle bude mít svoji podstatu v tý další chvíli.

Daří se ti trochu psát?

... Já miluju nejvíc ruku, a v ní tu vokouzanou tužku. Takhle naprosto nesrozumitelný slovo tam napsat, v noci, pak se probudit, nebejt schopen ten rukopis přečíst po sobě. A luštit ho. To luštění toho – vlastně osobního tajemství, který člověk nedělá proto, aby se zrcadlil v nějaký síni, ale z nějaký potřeby. A říká si, dyk jo, takhle vyrvu kus toho játra – ze sebe – a nechám to třeba... á! Tak tohle... tadlentá kultura těch vnitřních zahrad... i když nevím, co to je kultura. Kultura vnitřních zahrad... Ale je to ve všem.

Ptal se J. E. F.

Dílna

A
ZNATÉ Z ROZJEZDŮ:
M
D
R
E

PISÁLEK

/MALÍŘ

WWW.ANDREON.WZ.CZ

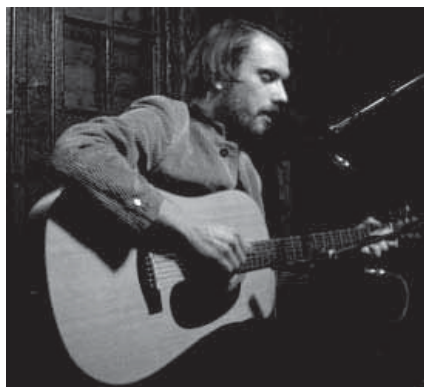

PROFESIONÁLNÍ HLAVA
PROFESIONÁLNÍ RUKA
PROFESIONÁLNÍ MENSTRUACE
PROFESIONÁLNÍ POCIT
PROFESIONÁLNÍ KULKA DO HLAVY/TERČE
PROFESIONÁLNÍ CIGÁRA
PROFESIONÁLNÍ SMRAD Z TLAMY
PROFESIONÁLNÍ CHLUPY Z NOSU A PODPAŽDÍ
PROFESIONÁLNÍ POSLEDNÍ KAPKA DYCKY-DO-GATÍ
PROFESIONÁLNÍ KEČY
PROFESIONÁLNÍ AMATÉRIZMUS
PROFESIONÁLNÍ LOBISTI
PROFESIONÁLNÍ ODKLÁDANÉ MLÍKO
PROFESIONÁLNÍ BÁSEŇ

SAMOVZNEČENÍ 2008

Sépiovou kostí

Jan Lamram (1981), z Rakovníka, své verše zpívá, lkavě řve i lyricky cizeluje, ve chvílích prázdně (genitiv) studuje FF MU, snad literaturu. Dosud nepublikoval. Útlá knížka však čeká na vydání, snad letos.

Jablko z klína

Krajina zraje
jako jablko v klíně
jsou rozličné kraje
jsou rozličné klíny

To člověk od člověka
jablko od jablka
krajina od krajiny
jsou jenom stíny
...když je den bílý

Copak to člověk cítí
chycen a lapen sítí
životem před ním tkanou
slabou a potrhanou

Rukama tonoucího
buď milosrdná vílo
ty již lidé
od pradávna múzou zvou
...jdu za tebou

V orloji zamknu se
na Staroměstském náměstí
jsem socha Bakchuse
co věští neštěstí
z tváří kolemjdoucích

Rozzvoním Prahu starou
Matičku stověžatou
rukama krvavýma
aby zas voněla
jablkem z tvého klína

Copak to člověk cítí
chycen a lapen sítí
životem před ním tkanou
slabou a potrhanou

Rukama tonoucího
buď milosrdná vílo

ty již lidé
od pradávna múzou zvou
...jdu za tebou
tak prosím tě přijď

Kosík

Kosík je osamělý holomráz
holých kostí
chroupajících modlitbičkami
!Christošřez!...
a slova
jako lhát a soulož
splývají
a zní to jak rozříznuté a ještě tlukoucí
na dlani paní života podkovičky
klopy-klopy-klopyty-klop
jak o závod

Kosík je sirý syn
smutku
vstup krokem
svátečně přežívajících
na nastuzení jindy
na možná
lásku
křápy

křáp
zní to kamením
než zmizí
obřízne se srpkem matky zimy
životem
košíkem hoblin...
všehoblín
bolí hlavy jím
on
bratr kostrozimy
v nohavicích...
možná je to láska
možná tvých
možná je to strach
vyvrhlých
kyvadlem dechu
tam a zpět
jak ááá
dva tři...

Kosík je tanečník
mnohemvíc
tančící o berlích
bupity-dupy-dup
zvedá se vítr
krčí rtuť
a on olizuje jazykem
oka silnic
anonic
jen...

protahuje se voda
co je sama víc
jak slza
k tváři přimrzlá
ve tvar vklíněná
a dál

padá
slovy
do křiku Kosíků
Kosíku?

tiše se ptá
a ticho je
promrzlé kostmi
a nikdo
neodpovídá

× × ×

Tísni se ticho bytem
jak roky trilobitem
paměť
rukama v klín
zkoprniš
a snad jsi
si blíž
tím klínem
zapomenutý

matka
moudrost
syn
z rozvalin
staví jatka jako papírový hrad
pro zvířátka
pro bílou paní
pro šrámy zad
pro sílu zapomnění
jež odpouští

je málo
a přeci
noci víc
na plicích
leží smrt
jak zánět
zámek
klíč
a dál jsou už jen slova
syčící němotou
a ten jenž nepřichází

ticho
nic
ticho
nic
a božské ticho
se zánětem průdušnic

Z rukopisů

Napříč – Glosy – Poznámky

Zkažený život

Všichni máme strach, že jsme si zkazili život. Jistý zdánlivý filosof, ošklivý v tváři, odpudivý jakožto osobnost, který ničím neobohatit filosofii, leda že se prostě pokusil smířit existencialismus a marxismus, a který, protože mu bylo dopřáno žít v zemi, jež připouští opozici, což mu umožnilo stavět se bez nejmenšího nebezpečí, zcela svobodně do opozice, která vlastně ani opozicí není, neboť se jen přizpůsobuje běžným tendencím, vyjadřujícím žárlivost maloměstáků na velkoburžoazii, záští, kterým představitelé velkoburžoazie dopřávají hlasu, neboť vcelku jim to lichotí, nuže tedy ten slavný filosof, kterému projevy jeho záští vynesly světovou slávu, bohatství, úctu, zatímco si zaslouží spíše pohrdání, mluví v jedné ze svých knih smutně o svém nevydařeném životě.

Ale jiný člověk, který strávil dvacet let svého života ve vězení z politických důvodů a který z těch dvaceti let prožil sedm let v samotce, tedy v naprosté samotě, a který právě vyšel z vězení, si nenaříká, že promarnil svůj život. Je mu dvašedesát, nemá žádnou nemoc, omládl. Má dojem, že jeho život byl plný, že dokonce znovu začíná. Neměl povolení číst ani psát a to umožnilo jeho paměti, že se značně rozvinula. Je matematik, a tak se zabýval matematikou a učinil v tom oboru objevy.

Když vyšel z vězení, zatelefonoval své rodině, svým přátelům a dověděl se, že jeho matka, sestra a švagr zatím zemřeli. Většina jeho přátel, z nichž někteří se mezitím stali ministry nebo

věhlasnými spisovateli, privilegovanými vládou jeho země, rovněž pomřela. Mnozí z nich dospěli před smrtí k závěru, že promarnili svůj život. Ale nic nemohlo narušit radost propuštěného vězně, který se hned pustil do četby časopisů a děl moderních matematiků, aby zvěděl, zda se jeho vlastní objevy shodují se soudobým výzkumem v matematice.

Jiný zase, muzikolog, patnáct let vězení a rovněž několik let samoty, vyšel z vězení pln důvěry: píše právě hudební kompozice, které si ve vězení vymyslel. Žije v malé vesnici na planině. Nechová k nikomu nenávisť ani záští, nenaříká, že si zkazil život. Říkají o něm, že je jako světec. Odloučení od světa má něco do sebe. Vědělo se už dávno, že askeze očistuje, to jest činí moudrým, a uklidňuje. Pak je tu ještě třetí, zatčený a odsouzený na několik měsíců vězení, protože ho v totalitní zemi dopadli, jak čte francouzský deník *Le Monde*. Odpykává si trest. Události způsobí, že se země v několika měsících liberalizuje, a dovoluje mu dokonce dosti svobodný postoj vůči utlačovatelům. Co spatří ten člověk několik minut po tom, co vyšel z vězení? Stánek s časopisy a mezi nimi *Le Monde*, který si kdokoliv může volně koupit. „Měl jsem počkat,“ řekne si ten muž, „takhle to dopadne, když člověk chce mít čerstvé zprávy!“ Úvaha bez zatřpklosti ze strany člověka, který nikomu nic nezazlívá, ani sobě. Byl to jeho osud.

Ale ti lidé žijící na svobodě a kteří se pokládají za svobodné, protože jsou na svobodě, jsou zahořklí a zatřpklí, nenávidí nebo žárlí, jsou neuspokojeni nebo pesimističtí.

Bezpochyby protože si *neodpykali svůj trest* ve všech smyslech toho slova.

In: Eugène Ionesco, *Drobtý z deníku*, Světová literatura, roč. 1968, č. 2

Čest a ctnost

... člověk zkažený vidí všude porušenosť; není pro něho ani čestného člověka, ani počestné ženy, ani zachovalého úředníka, ani důvěryhodného obchodníka; v jeho očích lstivost, nemravnost, svůdcovství panují ve všech duších; a pozorujete-li dobře smysl jeho řeči, jeho neřesti jsou toliko výsledkem přesvědčení, v němž se ustálil, že ctnost jest čímsi zcela nemožným.

In: Jaime Balmes, *Filosofie budoucnosti*

Rod trpný

Jsou jistě tací, kteří se ve svých školních letech obešli bez taháků. Já nikoliv. Byl jsem natolik častým uživatelem této nečestné pomůcky, že mi její potřeba zůstala i ve věku dávno již nežákovském. Počátkem devadesátých let byly všelijaké taháky v kolibřích výtiscích dokonce ke koupi. Mám jeden takový – tahák z češtiny. Často do něj nahlížím, ale doslovného opisování se dopouštím po prvé (z tabulky určitých tvarů slovesa *bíti*, podmiňovací způsob, čas minulý, trpný rod):

byli bychom bývali bití

byli byste bývali bití

byli by bývali bití

S nadpisem Trpný rod – tyto tři řádky mluvnického příkladu mohly by mít své místo jako trojverší v národní čítance.

ham

Lapač snů

Pozdrav pelhřimovským přátelům

Nevím o tom, že by si benefičního koncertu Josefa Klíče v Pelhřimově 14. I. 2005 někdo „mediálně“ povšiml, proto to učiním zde – „na věčnou paměť“. – Mluvili jsme onehdy s básníkem Janem B. v hospodě – i o katastrofě v Asii, o tom, že z iniciativy Pepy K. jsem se rozhodl uspořádat koncerty na podporu těch nešťastníků. ... Jan najednou řekl: „V Kanadě se stala strašná věc. Jacísi skinheadi zkopali čínskému učitelé tak, že skončil na invalidním vozíku. Zkopali ho jen proto, že měl šikmé oči. Lidé z oné čtvrti po té vyšli do ulic se svíčkami, protože je nic jiného nenapadlo. Něco

udělat museli, tak to cítili všichni, ale nevěděli co. Bylo to samozřejmě lidské zlo, které zde zasáhlo a kterému takto chtěli „čelit“, nikoli živá – „krutá“ – příroda. A lidé přesto nevěděli, co mají dělat. Ani my nevíme, co máme dělat. I my víme, že jakákoli katastrofa, jakékoli neštěstí se nás týká. Protože není člověk sám, ale je „kusem pevniny“, který jen věky odchází (i přichází). A není proto radno „ptát se, komu zvoní hrana – nám zvoní.“ – Memento mori je jeden aspekt. Ten druhý aspekt je obtížněji vysvětlitelný: aspekt lidského soucítění. Cokoli se na zemi děje, děje se nám. O uchování této du-

chapřítomnosti běží. – První benefiční koncert, který zorganizovali přátelé z kavárny a knihkupectví Tygřík v královském městě Pelhřimově, manželé Ivana a Viktor Vítů, se konal 14. I. 2005 ve freskovém sále tamější zámecké budovy. Josef Klíč zahrál šest vlastních skladeb pro pětaticetčlenné, s vnímavou důstojností naslouchající publikum. – V Ottově slovníku se dočítám, že po r. 1848 město Pelhřimov „stálo... co do ruchu vlasteneckého vždycky mezi předními městy českými“. Slavnostnost tohoto ujištění jsme si s podivem i samozřejmostí uvědomovali.

j. e. f., 15. ledna 2005, kráceno

O knihách – dílech – a lidech

O přemíře a uměřenosti

Není původní větou, když řeknu: Jsou kumštýři, kteří se zdají, a jsou kumštýři, kteří jsou. Je to ovšem věta stále platná, stále má své vítěze a zástupy poražených. Dělal jsem onehdy rozhovor s jedním přítelem-výtvarníkem a narazili jsme taky na projevy a umělecké proudy porevolučních časů. A tento malíř mi řekl, že v tak hluboké krizi nebylo umění u nás ani v 50. letech, ani v dobách hluboké normalizace. Scénu prý zachvátila silně medializovaná vlna trendistů a tendencistů (ve smyslu trendů a tendencí západního umění 50. a 60. let, které k nám zcela formalisticky prosakovaly v minulých dobách, jako v podstatě odkoukaná „revolta“). Je to prý peleton sebou samými mediálně zhodnocovaných borců, s vydatnou zásobou zajímavosti a gagů, především však s fanglí: Prorazit!

Ani byste neřekli, že mluvím o Janu Steklíkovi, ovšem ve zcela negativním vymezení. Vždy u něho vítězila uměrená preciznost, zdánlivá jednoduchost, nepřekonatelná nápaditost a drtivá úspěšnost v kresebné lince. Dnešní výstava se mi však zdá být ještě něčím víc. Kromě základních souřadnic, které jsem jmenoval, je zde i detailní vypracovanost mineralogicko- (či biologiccko-) botanického tématu celé instalace – uhelné, diamantově blyštivé poklady zemských hlubin i povlávající whitmanovská stébla trávy. Pozorujme, dívejme se, a nebudeme zklamáni.

Ovšem – jarní vitamíny! Dvojnásobný nositel Nobelovy ceny (za chemii a za mír) Linus Pauling zjistil, že nejenže

nedostatek vitamínů způsobuje stárnutí a nejrůznější obtíže zdravotní, nýbrž že léčit mohou i vhodně zvyšovaná množství jednotlivých vitamínů. Ale ani to není jednoduché. Na Paulingovy vývoody zase navazují vědci další, kteří zjistili, že vitamín C na příklad nepůsobí preventivně, jak se myslelo, za to snižuje o 20% příznaky rýmy. U vitamínu C ovšem je možno na větší dávky si navyknout tak, že snížení dávky následně vyvolá chorobu z nachlazení – infekci. Anebo se zjistilo, že přemíra vitamínu A způsobuje řidnutí kostí či v těhotenství porušení plodu. Navíc vysoké dávky tohoto vitamínu mohou způsobit otok mozku...

Vidíme, že o všem rozhoduje právě míra, uměřenost. Pán Bůh nám ostatně nedal místo očí mikroskop – zůstaňme tedy u těch erbenovských skrytých pokladů zemských hlubin a jarně povívající trávy a léčivých bylin. Bylin k léčení duše, nikoli pytle smetí, který z člověka radikální materialistická věda činí.

Ovšem je tu i Annegret Heinel (i když i na ni se v mnohém vztahuje leccos už z řečeného), Annegret se svými vrstvenými obrazy. Obrazy v čase a v trpělivosti zkoumání. Zkoumání struktury, vytvořené v čase nanášením barvy, od řídké a vodovité vrstvy, až po zahuštěný – a tím nejjemnějším štětcem nanášený – konečný povrch. Takový postup si zpětně přímo říká o detail, který zde můžeme paralelně sledovat. Blakeovský „svět v zrnku písku“:

*Celý svět v zrnku písku zbláznout
a nebe v polní květině,
na dlani sevřít nekonečnost
a věčnost v poubě bodině.*

Život poznáváme tak, že do něho vstupujeme. Dovídáme se tak, že se řízeme o hrany, že zpoza prudce vyletivší ranní rolety nás uhodí do očí oslnivý žár slunce. A k tomuto uvědomění směřuje snažení umělce. Vidět dosud neviděné, cítit právě teď a tady jakoby dosud neuvědoměné.

Toto je vrstvení Annegret Heinel. Vrstvení života, vrstvení barevné, vrstvení času. A čas života každého z nás je plný vrstveného. Plný vrstev, které neopakovatelně padají na váhu naší pozemské pouti směrem k věčným horizontům. Nevěřím, že život je rozpadem. Naopak, je setkáváním.

V tomto je pro mne opět dílo Annegret Heinel a Jana Steklíka jasným důkazem.

j. e. f.

*K uvedení výstavy Vitamíny pro jaro
Jana Steklíka a Annegret Heinel
v brněnské galerii T 23, 21. 3. 2006*

Festival Potulný dělník pošesté

Další ročník festivalu Potulný dělník skončil. Teď už je další neděle, jdu do komínského kostela sv. Vavřince, který nechala v r. 1324 založit Eliška Rejčka. Jsem spokojen, že jsem do letošního programu zařadil tolik mladých, neznámých lidí. Několik starých přátel tam muselo být kvůli rovnováze, kvůli tomu, aby byly přítomny obě strany Alenčina zrcadla. Ti staří už se do zrcadla nedívají. Ti mladí dívají, ale nikoho nevidí. Zatím. Lord, Keep Your Child.

j. e. f., Komín, 30. dubna 2006

*P. S. Na str. 7 momentky z letošního ročníku:
1. dobré duše publika, 2. P. Kotrba, 3. R. Štěpánek,
4. mížičká reklama, 5. Špinavý nádobí,
6. J. J. N., 7. Ruce naší Dory, 8. Dáša Vokatá*

Vybráno cestou – André Maurois

Okolní krajina neobyčejně lahodila zraku: ladné linie Kočičí, Červené a Černé hory rámovaly nehybné a těžké mraky na nebi jako z obrazu holandského mistra. Domky venkovánů, pokryté došky ohlazenými časem, splývaly s okolními poli: jejich matné cihly nabyly barvy našloutlého jílu. Pouze šedé, zeleně lemované okenice dodávaly tomuto království půdy cosi živého a lidského.

Plukovník ukázal špičkou své hole na zcela čerstvou jámu, ale major Parker, neodbytný ve svém tlachání, pokračoval v oblíbeném hovoru:

„Největší služba, jakou nám poskytl sport, je právě to, že nás ochránil před intelektuální kulturou. Naštěstí není čas na všechno: golf a tenis vylučují četbu. Jsme omezení...“

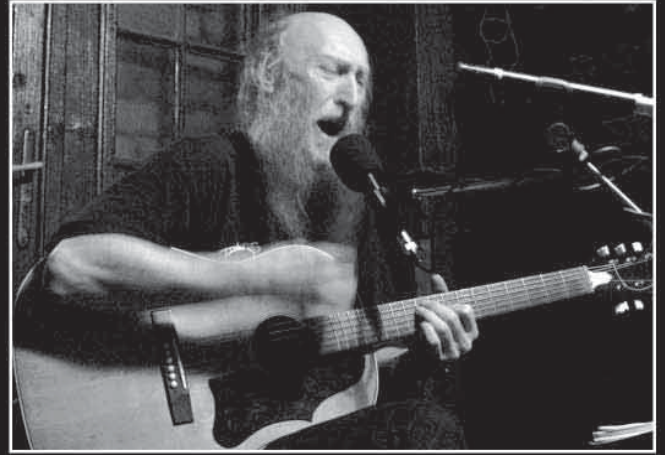
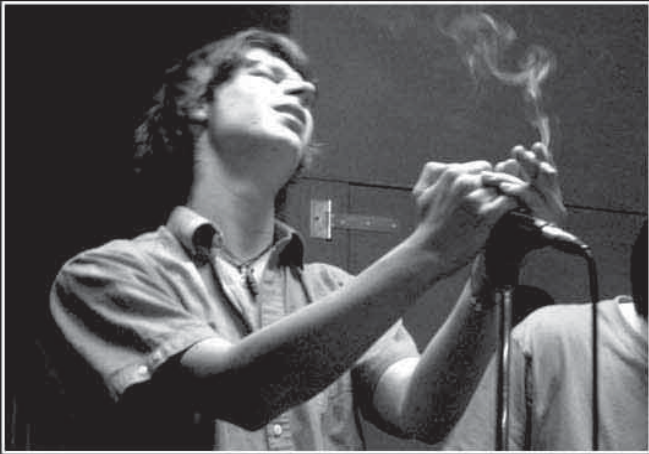
„Jaká korektnost, majore!“ podotkl Aurelle.

„Jsme omezení,“ opakoval důrazně major, který neměl rád, když mu někdo odporoval, „a v tom je pořádná síla. Když se octneme v nebezpečí, nevšimneme si toho, protože málo přemýšlíme: a právě proto zachováme klid a vyjdeme z toho téměř vždycky se ctí.“

„Vždycky,“ opravil ho plukovník Bramble s úsečností ryze skotskou, a Aurelle, který vesele poskakoval po hřebenech brázd po boku těchto dvou obrů, pochopil jasněji než kdy dříve, že tato válka skončí dobře.

(pokračování příště)

André Maurois, Mlčení plukovníka Bramble. Z francouzského originálu „Les Silences du Colonel Bramble“, vydaného nakladatelstvím Bernard Grasset, Paris 1921, přeložila Alena Vaňková. Vydalo nakladatelství Melantrich, Praha, 1969, str. 11-12

DOSUD VYŠLO:

GR GUERILLA
RECORDS

DG 307 - Uměle ochuceno, d - construction 2001

DG 307 - Siluety

DG 307 - Šepoty a výkřiky

Bratři Karamazovi - Za pět pět

Orchestr Bissext - Prokapaný čas (2 CD)

Aku Aku - Čekání na slunce 1988

Do Shaska! - Androgyne Haarem

J.E.Frič & Čvachtavý lachtan

- Jsi Orkneyské víno

Houpací koně - Písně z bistra

Radost - Mravenci snědli kočku

Bez peří - Noční vidění

Guten Tag - Maso

Schwarze Aussig - Cizí hlas

Josef Klíč - V půli kopce

Umělá hmota II. - Ve sklepe 1976/77 (2 CD)

BBP - Valetolman

Hally Belly - U Zpěváků ve tři ráno...

Dg 307 - Historie hysterie 1973/75 (2CD)

Libor Krejcar - Lesní hřbitov

DG 307 - Nosferatu / Symfonie hrůzy

Do Shaska! - Anaemische taenze

Houpací koně - Haiku

Vladimír Franz - Ha-Hamlet!!!

Bratři Karamazovi - Bod návratu

Milan Knižák & Aktual - Děti bolševizmu

O.P.N. - Procházka urnovým hájem

OBJEDNÁVKY NA INFO@GUERILLA.CZ

Připravujeme na podzim 2006:

Bratři Karamazovi (koncert), Kvartet Dr.
Konopného (archiv + studio),
Skrutý púvab byrokracie (studio), Stolní
společnost (studio)

Z posledních novinek:

DG 307 - LIVE

(Několik verzí jednoho příběhu)

Koncert skupiny v Divadle Na zábradlí
z května 2005.

VRÁTA BRABENEC & JOE KARAFIÁT - ZAČNI U STROMU

Saxofonista a zpěvák Vráta Brabeneč
společně s kytaristou Joe Karafiátem
(oba mj. The Plastic People of The Universe)
zhudebnili 16 Brabencových básní,
a to velmi nevázaným, nekonvenčním
a experimentálním stylem.

JAROSLAV ERIK FRIČ & JOSEF KLÍČ - S KÝM SKONČILA NOC

Fričovo autentické chrlení příběhů, za které
ručí svým vlastním životem je podkresleno
violoncellovým čarováním Josefa Klíče,
filharmonika s undergroundovými kořeny.

HOUPACÍ KONĚ - TICHÉ DNY

Nová studiová kolekce - citlivý a přemýšlivý
záznam osamělého putování smutnými
kytarovými světy...

ŠPINAVÝ NÁDOBÍ - EPITAF

Velice vydařená nahrávka přepočteného
Křížákov cirkusu: soubor mladého a
dravého hudebního mládří s klasickým
undergroundem vyžilých mániček.

AKU AKU - KNAK 92/HUMANQUAKE

Koncert teplých "King Crimson" z roku
1992 je doplněn ramasterovanou verzí jejich
prvního LP (1990)

www.guerilla.cz, Guerilla records

Na Foukalce 603, 440 01 Louny, Czech republic

KRÁKOR

OsMy Ročník Lesního Festivalu

23.-24. červen Moravský Krumlov

PŘÍRODNÍ AREÁL VRABČÍ HÁJEK, ZAČÁTEK V PÁTEK V 17.00 h.
VSTUPNÉ: PÁTEK 120,- SOBOTA 120,- PÁTEK+SOBOTA 120,-

MUZIKA - POESIE - DIVADLO - FILM - VÝTVARNO

ŠPINAVÝ NÁDOBÍ ★ **ZÁVIŠ**
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE
JÉJÉ NEDUHA ★ **MEMORIAL**
KAPELA SOBOLA ★ **NEVIDÍM** ★ **NEDĚLNÍ LIDÉ**
ČOČKA ★ **BBP** ★ **GREGOR SAMSA** ★ **HAVÁRNA**
BLACK SPIRIT ROSE ★ **THE INSEMINATORS**
[CHE] ★ **BĚTKA HNILOVÁ & LOVEC**
JAN LAMRAM ★ **FYZICKÉ OSOBY** ★ **FNS**
TOMÁŠ VTÍPIL & COMP. ★ **RADIM BABÁK**
KVĚTOSLAV DOLEJŠÍ ★ **CAT & DOGS' BAND**
ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO ★ **SPOLEČNÁ STOLICE**

Pásmo autorských filmů: **Z.Škokan**: POZNÁMKY O HŘE, O JEJÍM SMYSLU A CÍLI, **Vojtěch Bednář**: ZOMBIEWRESTLING, **Kinoko**: SEXUÁLNÍ NOKTURNÓ, **Ondřej Merta**: MILUJI JAPONSKO?, **Ondřej Merta** a **Tomáš Dovrtěl**: MANON, **Lukáš Drobík**: TUK, **Marek Loskot**: SOUDCI, **Martin Chlup**: SMYSL, **Tomáš Dovrtěl**: MUŽ, KTERÝ ZASPAL SVĚT, **Zdeněk Flam**: FANTOM SANITY, **Jan Kohoutek**: KLATOVY, **Aleš Klíma**: CESTA HUSTÝM LESEM

Pásmo videoartové tvorby studentů brněnských vysokých škol. Dramaturgie: Ondřej Merta

Autorská čtení: **Pavel Herot**, **Leoš Bacon Slanina** a **Hynek Robeš**

Výstava: **JKF: (Re)konstrukce**

Divadlo z Holešova: **HVIZD: O ukradeném poštovním tajemství**

Festivalovými dny provázejí: **Jaroslav Erik Frič** a **Martin Chlup**

Čajirna, hospoda, strava: tekutá, bezmasá i flaxová. Možnost koupání v rybníce, free prostor ke stanování. Distribuce muziky a literatury nezávislých vydavatelů, noviny Potulné akademie Uši a Vitr, revue DNO č.51, Desky od Ears&Wind, Guerilla aj...

Krákor podpořili: **Vodolast Mikulov** a **Vetešnictví U sedmi švábů Brno**

VODOslava **ATAK.CZ** **OSMY** **VETUS VIA** **HILADINA RECORDS** **EARS & WIND RECORDS** **X**

Podrobný program festivalu, informace z nezávislé scény, recenze, reportáže...

UNDERGROUND PAGES: www.sopel.freemusic.cz

Tiráž

Uši a Vitr č. 4, duben 2006 • vydává Proximus, o. s., s podporou nakl. Vetus Via a Sopol tzv. productions • sázeno písmem Jannon T Moderne a Dynamo Grotesk DE Střešovické písmoljny • adresa redakce: Vetus Via – Proximus, Pod Kaštany 28, 616 00 Brno, tel. 549 240 676, mobil. tel. 602 875 883 • za redakci odpovídá J. E. Frič • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 16123 z 20. 7. 2005 • cena 10,- Kč •